

Nó

Mẹ nó qua đời . Mười tuổi,nó từ gĩa miên trung, trèo tàu vào Sài Gòn . Từ đó nó trở thành một trong những đứa trẻ rao bán tuổi thơ trên đất Sài Gòn . Nó bon chen trong nhịp sống tất bật của thị thành . Một đứa trẻ nhà quê như nó có thể làm được gì nơi chốn phồn hoa đô thị này ? . Cuộc đời của nó rồi sẽ đi đâu,về đâu ?

Nó thở phào,nhẹ nhõm khi nghe giọng nói của cô phát ngôn viên trên tàu : " Hành khách trên tàu hãy lưu ý ; chuyển tàu tốc hành Đà Nẵng-Sài Gòn sắp về đến ga Bình Triệu,xin quý khách hết sức cảnh giác bọn lưu manh,cướp giật " . Nó không còn lo sợ sự kiểm tra gắt gao của các kiểm sát viên trên tàu nữa . Nó đã trốn chui,trốn nhủi trong các toilet trên những toa tàu mỗi khi kiểm sát viên xét vé . Chỉ một ngày đêm trên tàu thôi mà đối với nó như một kiếp chạy trốn .

Đoàn tàu vừa về đến sân ga thì cũng là lúc Sài Gòn lên đèn . Đập vào mắt nó là một thành phố rực rỡ ánh điện đêm . Lần đầu tiên trong đời,nó thấy phố xá với đủ màu sắc đẹp mắt như vậy . Không như ở quê nó là những ngọn đèn dầu hiu hắt . Có điều bên cạnh cái náo nhiệt của Sài Gòn,là cả trăm điều phức tạp . Không trăm mình ngủ yên như quê nó . Đêm đầu tiên nó trở thành đứa trẻ không nhà . Thành phố rộng lớn như thế này,nó biết đi đâu bây giờ ? .

Sân ga đã thưa vắng khách,chỉ còn những người bán hàng rong,và đám trẻ bụi đời . Nó thui thủi trong bóng đêm với bao nhiêu nỗi lo âu,và sợ sệt . Nó ôm chặt túi hành trang vồn vẹn chỉ có hai bộ quần áo cũ,và gia tài mà mẹ nó tiện tặn cả đời ; "Hai trăm ngàn đồng" mà trước lúc lâm chung bà trao cho nó . Nó còn nhớ rất rõ lời mẹ nó trấn an " Mẹ hy vọng với số tiền nhỏ nhoi này sẽ giúp cho con trong việc mưu sinh nơi xứ người sau này " . Nó cất cẩn thận vào trong người nó . Đã bao lần nó khát nước khô cả cổ họng mà nó vẫn không dám lấy ra một đồng để mua nước . Nó sợ bọn lưu manh thấy được là khổ đời . Bụng nó cồn cào . Nó lôi từ trong túi xách ra một nắm xôi nếp mà dì nó cho để khi lên tàu có mà ăn . Nhưng nó làm sao ăn được trước sự chạy trốn và đuổi bắt giữa nó và các kiểm sát viên hung hăng,dữ tợn . Nắm xôi đã khô cứng,nhưng vì đói quá nên nó ăn một cách ngon lành .
- Nước Nước ; tiếng nó cầu cứu . Giọng nó yếu dần,rồi ngắt đi lúc nào không hay biết .

Khi nó tỉnh lại,nó phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường gỗ,trên trần nhà là mái tôn không đủ che kín tia nắng ban mai rọi vào . Nó nghe dưới nền đất có tiếng rên đút nhịp của một người đàn bà đang mang bệnh . Nó mơ hồ như tiếng rên của mẹ nó ngày nào . Nó chợt nhớ ra điều gì,rội thọt tay vào trong người,tìm kiếm,nhưng gia tài "hai trăm ngàn " duy nhất của mẹ nó để lại cho nó cũng đã mất . Hai hàng nước mắt chảy dài xuống đôi gò má xanh xao của nó . Nó nấc lên từng hồi,và khẽ gọi hai tiếng; Mẹ ơi ! .

Nó lau vội hai hàng nước mắt khi nghe tiếng rêu của một đứa con gái vọng vào : " Mẹ ơi ! con đã về rồi nè,con có mua thuốc cho mẹ,và cháo nữa " . Ở dưới đất cất lên giọng nói yếu ớt của người đàn bà:" Bà Trâm ! con đã bán hết nước rồi à,con về thì tốt quá,con vào coi cái cậu gì đó mà đêm qua con nhờ bác tư đưa về,hình như mẹ nghe cậu ta khóc thì phải,chắc đã tỉnh lại rồi,tội nghiệp con cái nhà ai ?" . Nó nghe tiếng "dạ" của đứa con gái,và cũng là lúc con bé đã đến bên giường . Đứa con gái trạc tuổi với nó,hay nhỏ hơn một hai tuổi thì phải . Con nhỏ nhìn nó với ánh mắt thiện cảm và hỏi:" Anh thấy thế nào rồi ? . Đêm qua anh ngất xỉu ngoài sân ga,còn bị đám thằng Cu Đen lấy hết tiền,nên em mới nhờ bác Tư xích lô đưa anh về đây cho mẹ cạo gió . Anh đã sốt cao và mê man từ đầu hôm đến giờ . Chắc là anh đói bụng lắm,để em lấy cháo cho anh ăn " . Nó cảm động rơm rớm nước mắt .

Bây giờ nó mới phát hiện trong căn lều đơn sơ này chỉ có mỗi một chiếc giường duy nhất,mà người mẹ kia đã nhường cho nó,còn bà trải một tấm chăn dưới đất nằm trong lúc bà đang mang bệnh . Nó cảm thấy có một chút hạnh phúc len lỏi trong tim nó . Nó hồi tưởng lại tình thương mà mẹ nó đã dành cho nó ngày xưa,cũng bao dung như người đàn bà trước mặt nó vậy . Nó muốn nói lên một điều gì đó,nhưng nghẹn ngào không đủ sức .

Những ngày đầu tiên của nó trên đất Sài Gòn, nó mới thấy thấm thía làm sao . Bên cạnh những mưa kể sinh nhai cũng có những tấm lòng bác ái,đôn hậu,như mẹ con cô nhỏ . Tuy cuộc sống giữa chốn đô thị này không dễ sống mà tình thương lúc nào cũng chan hòa lên mái ấm ủ dột,ngheo nàn,rách nát . Một đứa con gái chưa đầy mười tuổi phải ngày ngày đi bán từng ly trà đá kiếm tiền chạy thuốc cho mẹ . Nó thấy mình thua xa đứa con gái kia . Nó ước gì cũng còn có mẹ như con bé,cho dù mẹ nó cũng lâm bệnh như mẹ của con bé vậy . Chưa lúc nào nó cảm thấy thương và cần mẹ nó như lúc này đây . Nhưng mẹ nó đã vĩnh viễn rời xa nó rồi . Nó ngậm ngùi,bật khóc,nhưng nó phải lau vội nước mắt để lê gót vào trong lòng phố xá để bắt đầu rao bán tuổi thơ . Thấp thoáng đâu đó dáng gầy bé nhỏ của nó trong bước đường lạng lẹ mưu sinh . Từ trong sâu thẳm của dòng đời vọng lại bài ca nào lòng như xé nát trái tim cô út của nó :

" Thằng bé âm thầm đi vào ngõ nhỏ
Một chén cơm chiều nên lòng chưa no

Nhiều lúc nó khóc trong mơ
Mẹ ơi ! con yêu mong chờ
Bao giờ, chờ đến bao giờ"

Sài Gòn
Mùa Thu, 1990

Không Tên